

Sjuk av jobbet som socialsekreterare

För 1,5 år sedan stod jag i talarstolen på min examen och pratade om det som varit, det som är och om framtiden. Den ljusnande framtid är vår (sa jag inte, men ni fattar), så mycket som vi skulle kunna åstadkomma. Så mycket vi skulle uppleva och lära oss. Att vi inte visste vad som skulle vänta på oss men att vi skulle göra ett kanonjobb.

Ja. Allt det där man säger i ett examenstal när alla är glansögda och lyckliga.

Tänk om jag vetat vad som väntade mig?

När jag stod där hade jag redan ett jobb. Under min studietid gjorde jag min verksamhetsförlagda utbildning på socialtjänsten. Jag jobbade extra på socialtjänsten och jag sommarjobbade på socialtjänsten. Det var för mig självklart att fortsätta som socialsekreterare. Jag älskar ju det jag gör. Fast det är stressigt och oklart emellanåt, trots att det ofta är någon annans jobb.

Jag har varit socionom i ett och ett halvt år. Jag är inne på min femte förvaltning sedan 2014. På 1,5 år har jag haft 3 jobb.

I februari 2016 bytte jag jobb, igen, för att jag inte orkade. Min nya arbetsgivare visste att jag varit deltidssjuk och var sönderstressad och lovade god introduktion och lugn start. Tre månader tog det för dem att hjälpa mig ned i utmattningen. Jag är knäckt och nu är jag hemma på heltid och vet inte när jag kommer tillbaka. När jag sa till min arbetsgivare hur jag mådde och att jag nog måste sjukskriva mig, jag sov ju inte och kunde inte minnas något alls längre, så pratade min arbetsledning inte med mig på en vecka. Alls. Sen var allt de sa luddigt och vagt, mycket axelryckande och få svar. Och svar har jag sökt. Jag har bett om hjälp och stöd, för min egen del och för mina kollegor. Hela jävla tiden faktiskt. Ilsket,

ödmjukt, som ett ledset barn ibland, som ett argt bi andra gånger. Det hjälpte inte, jag blev sjukskriven ändå, för hjälpen kom aldrig riktigt, även om intentionerna fanns.

Jag har tänkt och funderat, det är mitt fel. Jag är känslig, jag har fel "personlighet". Jag tycker inte om det där administrativa, jag har ingen simultankapacitet.

Sen läser jag artiklar (t ex GPs granskning: <http://www.gp.se/nyheter/radslan-gor-folk-sjuka-1.739199>), blogginslägg, pratar med mina vänner och kollegor. Massflykt från landets socialförvaltningar, krav på bättre löneutveckling, på bättre arbetsmiljö, mindre belastning. Mina vänner byter också jobb. De gråter på kvällarna, de vrider sina händer, de ropar högt, de blir sjukskrivna. Vi anmäler till facket och till IVO utan att det blir rubriker eller större ringar på vattnet, vi pratar med våra chefer, förklarar behoven och hur vi vill förbättra våra arbetsplatser för att bättre kunna hjälpa de människor som behöver oss.

Så varför kommer vi ingen vart? Är det ett systemfel i Sveriges socialtjänst eller är det individuella "fel" hos oss som jobbar där?

Min fråga till Sveriges kommuner och vår regering är; När ska ni göra något? När ska socialtjänsten få de resurser den behöver för att göra ett bra jobb? När ska ni sluta ljuga för er själv och andra? Det är inte några naturliga avgångar eller att socialsekreterare byter kommun, och gud vet vilka usla ursäkter ni använder, som gör att arbetskraften inte räcker till. Det är hur vi socialsekreterare behandlas. Vi får ingen introduktion, vi är alltid precis för få för att kunna göra vårt bästa, lönerna suger generellt (enda sättet att få upp den är att byta jobb) och värst av allt; Ni lyssnar inte på oss och våra förslag!

Snart har ni inga socialsekreterare kvar. Inga drivna personer som sitter och samlar flex för att vi aldrig får ut betald övertid, inga tålmodiga människor som både klarar av att dokumentera röven av sig, skriva utredningar, betala fakturor,

försvara beslut inför arbetsledning och politiker, som går kurser och implementerar nya arbetsmetoder och manualer, är tillgängliga på telefon och epost och SAMTIDIGT klarar av att möta trasiga människor med ett mjukt leende på läpparna. För vem vill arbeta med ett sysifosarbete av rang? Vem vill gå till jobbet och uppleva att det aldrig löser sig, aldrig lugnar ned sig och att du aldrig har någon makt att påverka det du gör?

Inte jag i alla fall. Så, snälla socialförvaltningar i landet, snälla politiker och chefer, skärp er!

Katta

SFSA (Socialarbetare för Social Aktion)

Göteborg